

Vida Nenadić

RAZDANJIVANJE

Pažljivo odmotavam klupko
sastavljeno od tišine reči,

Koje su, odavno, promenile
svoje pravo značenje.

Iz kamenja mi
mašu ruke predaka.

Uz škripu gvozdene kapije,
koju još brane suncokreti,

I poslednji treptaj zvezda
ugašenih u sopstvenom plamenu,

Zarobljen mi je govor,
i zato samo odzvanja kao eho

I sad, i uvek,
kad se u lutanju svetom

Sretnu i prepoznaju dve
davno preminule zvezde.

STATIONARY WORLD

Crnokosa devojka
sa belim šiškama
radi
i nedeljom
na kasi.
I prodaje štafelaje
i crne
i bele
i sve druge boje.

Ako je,
kojim slučajem,
i umetnica,
ni nebo joj
nije granica.

KOSA

Kidaju se iglice borova
i latice ruža vetrova

Na oštroj ivici kosišta
ručne kose moga oca.

Otišao je da ore nebeske njive,
pa kosu nema ko da otkuje,

A ja još čujem
kako je otkiva.

ČOKANČE

Kupila je čokanče.

Rekoh da ga je i moj otac koristio.

Pametan čovek.
Pozdravi oca. - reče mi ona.

A
ja to
nisam mogla.

BUDI

Ptica,
koja se hrani sa mog dlana,

Zvezda,
u oku prolaznika,

I osmeh,
koji oblačim svakog dana.